

LBRIS

We know
books

Chelsea Abdullah

✦ **Hotul
de Praf
de Stele** ✦

Traducere din engleză de
Iris Anghel

Legenda Djinnilor

Cândva, în vremuri demult apuse...

Lumea noastră aparținea djinnilor*, aceste creaturi damnate ce bântuie deșertul ca niște spirite rătăcite. Spre deosebire de noi, oamenii, care am fost creați din pământ, zeii au plămădit djinnii dintr-o flacără străveche care-i făcea să trăiască sute de ani și le dădea puteri magice. Astfel, unii dintre ei își pot schimba înfățișarea, în timp ce alții scuiță foc sau cutreieră lumea într-o clipită.

O vreme, djinnii s-au supus poruncilor zeilor: au iubit și au ocrotit lumea primită în dar, iar pacea a domnit pretutindeni. Dar, deși cei mai mulți le erau recunoscători zeilor, au fost șapte regi-djinn nemulțumiți de puterile lor magice, pe care le considerau neîndestulătoare, și și-au exprimat dezamăgirea distrugând pământul. Au dat naștere unor vijelii atât de sălbatice, că au spulberat apa lacurilor și a oceanelor, și unor focuri atât de mistuitoare, că au ars cu totul pășunile, lăsând în urmă numai nisip.

* Spirit bun sau răufăcător în miturile religiei musulmane (n.t.).

Când au văzut prăpădul stârnit de regi, zeii s-au hotărât să-i pedepsească. Le-au dăruit ce-și doreau cu atâta ardoare – puteri magice tot mai mari, dar cu neputință de controlat. Magia era atât de puternică, încât săpa cratere în nisip, cufundând în adâncuri orașele djinnilor și făcându-i să dispară de pe fața pământului.

Imediat după dispariția lor, zeii ne-au creat pe noi, oamenii. Muritori și lipsiți de magie, dar servitori credincioși ai zeilor.

Unii cred că ar trebui să ne folosim credința ca să redăm viața acestui ținut sterp. Se spune că singurul motiv pentru care natura mai are un crâmpei de viață în ea îl constituie vânătorii care îi prind pe djinnii fugari și îi oferă ca ofrandă zeilor. Aceștia susțin că sângele argintiu al unui djinn e dătător de viață – poate să prefacă nisipul în apă și să facă florile și pomii să înflorească.

Dar credința noastră nu poate fi atât de haină.

Nu toți djinnii sunt niște demoni, nu uita asta, Layla!

Loulie îngropase multe lucruri de când auzise ultima dată de la mama ei acea poveste.

Numele. Trecutul. Părinții.

Dar povestea... Pe aceasta n-o uitase nicidecum.

1. LOULIE

Când Negustorul cel Chior i-a propus lui Loulie al-Nazari să se întâlnească pe o dhow* mică și modestă, aceasta s-a așteptat, pe bună dreptate, să vadă o corabie mică și modestă. Dar această dhow nu era nici mică, nici modestă. Dimpotrivă.

Aysham era o namilă de corabie cu vele impunătoare, o punte spațioasă, un număr impresionant de cabine și o gabie** semeață. Era, fără doar și poate, o corabie frumoasă. Dacă ar fi fost un simplu pasager, i-ar fi plăcut s-o exploreze.

Dar Loulie nu se afla aici ca pasager. Era aici ca Negustoreasa de la Miezul Noptii – o prestigioasă vânzătoare de magie – și urcase la bord ca să se întâlnească cu un client care deja o făcea să aștepte cu mult peste ora stabilită. *Ne vedem imediat după răsăritul lunii*, spunea mesajul acestuia. Doar că ora aceea trecuse de mult și Loulie încă îl aștepta pe punte, îmbrăcată în roba de negustoreasă presărată cu stele, care o făcea să sară-n ochi.

S-a întors cu spatele la călătorii în haine elegante care se holbau la ea și și-a ațintit privirea spre orizont. Nu se zărea nicio constelație cunoscută pe cer, iar noaptea, întunecată și mohorâtă, nu-i anima starea de spirit. Pentru a nu știu câta oară, i-a scăpat printre buze un oftat.

* Corabie arabă cu unul sau două catarge și cu o velă triunghiulară (n.t.).

** Platformă orizontală, fixată în vârful unui catarg și folosită ca post de observație sau, la corăbiile cu vele, ca loc de unde se manevrează paramele (n.t.).

— Aș fi vrut să fi în forma de șopărlă! i-a spus bărbatului de lângă ea.

El și-a înclinat capul într-o parte ca s-o privească. Deși nimic nu-i clintea expresia împietrită de pe chip, Loulie a observat o diferență mică de înălțime între sprâncenele sale. Pe una o ținea ridicată, fără urmă de îndoială.

— Și cu ce ne-ar ajuta asta acum?

— Te-ai putea furișa sub punte, ca să găsești cabina clientului nostru. În formă umană nu ești de niciun folos.

Omul cu pielea de culoarea bronzului n-a mai spus nimic, dar era ușor să-i descifrezi tăcerea. Loulie îl cunoștea de nouă ani – îndeajuns cât să-i înțeleagă manierismele și magia. Nu o mai uimeau preschimbările sale și nici focul ce-i dansa în ochi ori de câte ori cădea pradă sentimentelor. Acum păstra tăcerea, căci știa prea bine că fetei nu i-ar fi plăcut ce ar fi trebuit să-i spună.

— Îi oferim magie, a spus Loulie. Măcar atât ar fi putut să facă – să vină la timp la întâlnirea pe care chiar *el* ne-a propus-o.

— Nu mai despica firu-n patru! Ce va fi va fi.

— Înțelept sfat, atotputernicule djinn! a murmurat ea.

Qadir a schițat un zâmbet vag. Îi plăcea să se joace cu ea – era singurul care scăpa basma curată.

În timp ce se gândea cum să se furișeze în interiorul corabiei, Loulie a auzit pași care se apropiau și, întorcând privirea, a văzut un bărbat într-o thobe* albă.

— Negustoreasă de la Miezul Noptii, a spus el, făcând o plecăciune. M-a trimis Rasul al-Jasheen să te aduc la locul de întâlnire stabilit.

Loulie și Qadir au schimbat o privire. *Ți-am spus eu să nu-ți faci griji*, a citit ea pe chipul lui împietrit.

* Haină lungă, purtată de bărbații musulmani (n.t.).

— Era și timpul, i-a răspuns, arătând cu mâna spre Qadir. El este garda mea de corp. Și mă va însoți.

Mesagerul a încuviințat din cap, apoi a luat-o înaintea lor prin mulțimea de nobili în straie colorate, spre o ușă dosnică obscură, aflată pe cealaltă parte a corabiei. A ciocănit într-un anumit fel până când i-a deschis un bărbat voinic, care i-a condus de-a lungul unui coridor slab luminat. La capătul acestuia, omul a bătut la o altă ușă, într-o manieră diferită. S-au auzit niște chei, apoi un zăvor, după care mesagerul a deschis ușa și i-a poftit înăuntru.

Loulie i-a aruncat o privire lui Qadir. *După tine*, i-a spus el din ochi. Ea i-a zâmbit, apoi a luat-o înainte.

Primul lucru pe care l-a observat la intrare a fost prezența mercenarilor – trei soldați, fiecare poziționat în câte un colț al încăperii. Spre deosebire de nobilii de pe punte, care purtau haine strălucitoare, la mercenari nu prea vedeai altceva în afară de arme.

Fetei i-au trecut prin fața ochilor imagini cu vărsare de sânge și crimă. Imagini cu mama ei, care agita cu disperare un borcan gol și îi spunea să se ascundă. Imagini cu tatăl ei, care zăcea într-o baltă de sânge.

A tras adânc aer în piept ca să-și regleze respirația și și-a ațintit privirea spre mijlocul camerei, unde un negustor îmbrăcat în diverse nuanțe de verde stătea pe o pernă, în fața unei măsuțe scunde. Fidel numelui său, Rasul al-Jasheen avea un singur ochi, de culoarea pământului noroios. Celălalt era doar o orbită albă și sticloasă, acoperită pe jumătate cu straturi de piele cicatrizată. Avea un nas ce părea să fi fost rupt și pus la loc de mai multe ori și o frunte cândva impresionantă și nefericit de mare. Lui Loulie i se părea cunoscut și s-a întrebat dacă nu cumva trecuse pe lângă taraba lui din vreun souk*.

* Bazar sau piață arabă (n.t.).

Buzele negustorului au schitat un zâmbet luminos, care i-a scos la iveală dinții albi, aurii și arămii.

— Ce plăcere să te văd în carne și oase, Negustoreasă de la Miezul Noptii! Să-mi fie cu iertare că te-am chemat la ceas de noapte, dar am avut oaspeți importanți, i-a spus el, măsurând-o din cap până în picioare.

Loulie își imagina ce vedea: o femeie mică de statură, aparent fragilă, înveșmântată în falduri de catifea albastră, presărată cu stropi albi și pufoși. Praf de stele – așa numea ea modelul. Și nu greșea să-l numească astfel, căci aparținuse tribului ei. Tribul Najima. Sălășluitoarii Noptii.

Cum se întâmpla de obicei, negustorul zăbovea cu privirea mai mult asupra chipului ei acoperit pe jumătate decât pe veșminte. Majoritatea bărbaților din această breaslă încercau s-o intimideze privind-o drept în ochi.

Dar mereu dădeau greș.

— Ia loc, te rog! a invitat-o el, făcând un gest cu mâna spre perna aflată de cealaltă parte a mesei.

I-a aruncat o privire peste umăr lui Qadir, care nu se urnise de lângă ușă. Deși negustorul părea să-i ignore prezența, mercenarii îl urmăreau cu îngrijorare. Însă Qadir nu părea tulburat. De fapt, rareori era.

Loulie s-a așezat.

Negustorul i-a întins mâna.

— Rasul al-Jasheen. E o onoare să te cunosc.

— Loulie al-Nazari, i-a răspuns, strângându-i mâna.

Însă și-a retras-o iute, neliniștită de modul în care ținea ochii ațintiți asupra inelelor ei de fier.

— Mărturisesc că nu mă așteptam să fii atât de... tânără.

O, da! 20 de ani chiar este o vârstă atât de fragedă!

Fata i-a zâmbit cu încântare.

— În schimb, tu nu mi-ai înșelat așteptările. Ai un singur ochi.

S-a așternut tăcerea. Apoi, în mod remarcabil, negustorul a izbucnit în râs.

— De la asta mi se trage numele, e adevărat. Și, după cum îți imaginezi, e și motivul pentru care te-am chemat aici în seara asta. Bănuiesc că ai adus magia pe care ți-am cerut-o, nu?

Loulie a încuviințat din cap. Rasul și-a dres glasul.

— S-o vedem, atunci!

Ea a băgat mâna în buzunar și a scos o monedă. Negustorul o privea cu scepticism în timp ce Loulie o făcea să-i dispară printre degete. Din locul în care se afla, Rasul nu putea să vadă nici măcar una dintre fețele monedei: un războinic djinn pe o parte și un sultan pe cealaltă. De fiecare dată când reapărea moneda, pe cele două fețe era alt chip.

Om, djinn, om, djinn.

— E cazul să-ți reamintesc de înțelegerea noastră? l-a întrebat ea, ținând moneda între degete.

— Dar ți-am plătit deja avansul, i-a răspuns Rasul, încruntat.

— Ai plătit *prima parte*. Acum trebuie să-mi dai cealaltă jumătate.

— N-am de gând să plătesc pentru magia pe care încă n-am văzut-o cu ochii mei.

Loulie se străduia să ignore privirile scrutătoare ale mercenarilor înarmați din jurul ei. *Nu mi se poate întâmpla nimic rău. Nu cât timp Qadir e în preajmă.*

A dat din umeri, vrând să pară relaxată, și a început să scoțcească prin traista cu mărfuri de negoț. O traistă nemărginită, după cum o numea Qadir, căci părea să fie fără fund.

— De vreme ce crezi numai ce vezi..., a spus ea, scoțând o sticlută.

Un obiect mic, cât unul dintre degetele ei. De îndată ce a zărit lichidul strălucitor dinăuntru, Negustorul cel Chior s-a și repezit să i-o smulgă din mână.

Loulie a îndesat-o în mână.

— Vreau și cealaltă jumătate din plată.

— Dar ai putea foarte bine să-mi vinzi apă.

— Așa, și? Dacă-ți vând apă, îți poți lua aurul înapoi, i-a răspuns ea, gesticulând spre soldații înarmați până în dinți. Nu de-asta sunt ei aici? Ca să se asigure că târgul se desfășoară după cum am stabilit?

Negustorul a strâns din buze și a pocnit din degete. Unul dintre soldați i-a pus un săculeț în mână, pe care Rasul i l-a oferit lui Loulie. Ea s-a uitat cu atenție la galbenii din punguță și apoi, ca să se asigure că negustorul n-o trage pe sfoară, a aruncat în aer moneda cu două fațete, care a căzut în sus cu fața cu chipul uman. *Adevărat.*

I-a oferit sticluta.

— Aceasta e magia pe care mi-ai cerut-o: Elixirul Renașterii.

Negustorul i-a smuls-o imediat din mână, iar Loulie a zâmbit pe sub voalul de pe față, văzându-l cum se luptă să-i scoată dopul. Era atât de încântat, că-i tremurau mâinile de emoție.

De-ar ști cât de ușor a fost de găsit această magie!

Ochii i-au căzut pe Qadir. Deși avea pe chip aceeași expresie împietrită ca întotdeauna, își imagina zâmbetul înfumurat de pe buzele sale. Fetei îi răsuna în gând cuvintele pe care i le spusese în ziua în care îi împărțise dorința lui Rasul: *un strop din sângele djinnilor e un leac pentru oameni.*

Nu degeaba îl numeau oamenii Elixirul Renașterii.

Motivul încântării Negustorului cel Chior a devenit limpede odată ce și-a turnat în ochi lichidul argintiu din sticluta. Loulie a văzut cum lacrimi strălucitoare încep să-i brâzdeze obrazul, făcându-i pielea să lucească. Dar, în timp ce acest efect era temporar, ochiul beteag al negustorului suferea modificări permanente.

În mijlocul irisului i-a apărut o dâră neagră, ca o pată de cerneală care se întinde pe un pergament. Aceasta s-a lățit cu

fiecare clipire, devenind tot mai mare, până când întunericul a lăsat locul unei nuanțe de maro-închis.

Un leac, fără doar și poate!

În curând, din ochi nu i s-au mai prelins stropi de așa-zis elixir, ci lacrimi adevărate. Până și mercenarilor le-a fost cu neputință să-și ascundă stupoarea când l-au văzut pe Rasul fixându-i cu ambii ochi.

— Lăudați fie zeii! a murmurat el.

— Își merită aurul? a întrebat Loulie, rânjind.

— O minune ca asta e de neprețuit, i-a răspuns Rasul, frecându-și chipul brăzdat de lacrimi, însă fără să-și atingă ochiul proaspăt renăscut. Mii de binecuvântări să se pogoare asupra ta, Loulie al-Nazari!

— Cu miile să vină și asupra ta, i-a răspuns Loulie, făcând o plecăciune din cap. Pot să-ți dau un sfat?

Rasul s-a oprit și s-a uitat lung la ea.

— Îți sugerez să-ți găsești un alt nume. Negustorul cel Chior sună puțin cam melodramatic.

Rasul a izbucnit în râs. Spre uimirea ei, Loulie și-a dat seama că râdea și ea cu el. Odată ce negustorul a epuizat izvorul de binecuvântări, insistând apoi să organizeze un ospaț fastuos în cinstea ei, Loulie și-a luat în cele din urmă rămas-bun.

A schimbat o privire cu Qadir în timp ce străbăteau coridorul, după care djinnul și-a ridicat brațul ca să-i arate crusta unei răni pe care și-o făcuse singur cu doar câteva zile în urmă.

Shukran, minune sfântă și fără de preț!* a murmurat ea aproape imperceptibil.

Qadir a ridicat din umeri. Părea că încearcă să nu râdă.

* În arabă, „Mulțumesc” (n.t.).

Mama și Baba* sunt morți. Cuvintele acestea îi răsuna fără încetare în gând. De fiecare dată când Layla le îngropa, acestea ieșeau din nou la suprafață, o realitate de care nu putea scăpa.

Dacă djinnul n-ar fi târât-o după el prin deșert, s-ar fi prăbușit sub povara suferinței sale cu mult timp în urmă. Dar, chiar și când corpul ei a fost cât pe ce să cadă pradă istovirii, el a obligat-o să meargă mai departe. La început l-a disprețuit pentru asta – ba chiar s-a și temut de el.

Dar teama s-a stins ușor-ușor. Mai întâi s-a prefăcut în reticență, apoi, în înfrângere. Ce importanță mai avea unde o ducea djinnul? Acesta i-a spus că busola pe care ea o primise de la tatăl ei avea să-i călăuzească într-un oraș, dar nici că-i păsa de asta.

Nu-i mai păsa de nimic.

După mai multe răsărituri, s-a prăbușit la pământ. Voia să plângă, dar își simțea pieptul mult prea greu, iar ochii, secătuiți. Djinnul a așteptat răbdător să-și revină. Cum nu mai reușea să se ridice, acesta a luat-o în brațe și a pus-o pe umeri. A trebuit să se țină strâns de el când a escaladat o stâncă.

În noaptea aceea, după ce djinnul a aprins focul doar pocnind din degete, a scos o monedă din buzunar și și-a pus-o în palmă.

— Privește! i-a spus, strângând moneda în pumn.

Când și-a desfăcut degetele, nu mai avea nimic în palmă. În ciuda stării ei, Layla a devenit curioasă. Când l-a întrebat dacă era o scamatorie, djinnul și-a încheștat și și-a descheștat pumnul, făcând moneda să-i apară din nou în palmă.

— O scamatorie, i-a răspuns.

Layla s-a uitat la monedă cu atenție. Părea de prin alte locuri, având chipul unui sultan pe o parte și cel al unui djinn învăluit în flăcări pe cealaltă.

— Sunt două tărâmurii în această lume, a spus Qadir. Cel al oamenilor și cel al djinnilor. La fel cum și moneda asta are două fațete.

A făcut-o apoi să dispară și să-i reapară printre degete, cu mișcări atât de iuți, că fata n-a reușit să le dibuie.

— O fi vorba de o simplă scamatorie, dar moneda conține magie. Îți poate dezvălui adevărul-adevărat sau cel moral al unei situații.

Și i-a pus-o Laylei în palmă.

— Convinge-te singură! Arunc-o în aer și, dacă pică fața cu chipul uman, răspunsul este da. Dacă pică cealaltă față, răspunsul este nu.

Layla n-ar fi crezut că era cu adevărat vorba despre magie dacă ar fi primit moneda cu câteva zile în urmă. Dar lucrurile se schimbaseră. Acum nu mai era atât de naivă.

— Ai mei au murit, a murmurat ea, aruncând moneda în aer.

Aceasta a picat cu fața cu chipul uman în sus.

A răsuflet adânc și a încercat din nou.

— Un djinn mi-a salvat viața.

Chip uman.

Ochii i s-au umplut de lacrimi în timp ce moneda a continuat să cadă cu chipul uman în sus, confirmându-i noua realitate. Era adevărat. Adevărat. Adevărat.

— Am rămas singură, a îngăimat ea, zgâlțâindu-se de la hohotele de plâns, aruncând moneda în aer.

Aceasta s-a lovit de genunchii ei și a ricoșat, rostogolindu-se din nou la djinn. Câteva clipe, Qadir a păstrat tăcerea. Apoi a luat-o de mână fără să scoată niciun cuvânt și i-a pus moneda în palmă.

Chip de djinn.

Apoi i-a strâns degetele în pumn.

— Nu ești singură, i-a spus el. Nu mai ești singură.

* În arabă, „tata” (n.t.).

A doua zi, când s-a întors pe puntea corabiei *Aysham*, Loulie era pierdută în gânduri și se juca absentă cu moneda printre degete. Mulțimea de călători de cu o seară înainte dispăruse, iar marinarii păreau să n-o observe trecând pe lângă ei îmbrăcați în straie simple și cafenii. Înlocuise eșarfele care-i ascundeau chipul cu un șal străveziu, pe care și-l înfășurase de jur împrejurul capului și al umerilor, ca să simtă mai bine mângâierea soarelui pe obraji. Ca întotdeauna, era o ușurare să se lepede de hainele de negustoreasă și să se cufunde în anonimul a doua zi după încheierea unui târg.

Și mai avea un motiv pentru care răsuflea ușurată: în depărtare se întrezărea silueta încețoșată a orașului Madinne. Priveliștea a făcut-o să zâmbească.

— Qadir, vezi ce se întinde în fața noastră?

Djinnul, care luase acum înfățișare de șopârlă și îi mormăia ușor la ureche, i s-a mișcat pe umăr. A îngăimat în șoaptă un „mda” de confirmare.

Loulie s-a apropiat de balustrada corabiei. Chiar și prin vâlul portocaliu de nisip, soarele era îndeajuns de puternic ca să poată distinge terasele mărețului oraș din deșert, Madinne. Pe cea mai înaltă dintre acestea se afla palatul sultanului, cu turnuri boltite, albe și frumoase, și minarete care se înălțau semețe spre soare. Era împrejmuț de clădiri pitorești – construcții din piatră și din lemn, boltite sau plate, înalte sau scunde. Și, undeva în această încrengătură de clădiri, cuibărită la o răscruce de drumuri șerpuitoare, se afla casa ei. Casa lor.

— Mă întreb ce face Dahlia, a spus Qadir, vorbindu-i direct în ureche, cu o voce mult mai domoală datorită înfățișării sale delicate.

— Indiferent ce face, o să facă și mai bine când o să dăm pe la ea cu banii pe chirie.

Qadir a plescăit – Loulie încă nu știa dacă făcea asta cu dinții sau cu limba –, apoi i-a răspuns:

— Așa e, unde mai pui că banii ăștia înseamnă exact cât toți galbenii pe care îi avem în pungă.

— N-am de gând să-i dau *tot* câștigul nostru.

— Ultimul târg l-am făcut cu sângele meu, nu uita asta!

Loulie și-a înăbușit un zâmbet când a aruncat o privire peste umăr la marinarii de pe punte. Deși erau departe de a fi grațioși, nu se putea abține să nu îi compare cu niște dansatori, datorită ușurinței cu care mișunau de colo-colo, pregătindu-se de acostare.

— Ai vrea să-ți păstrez galbenii plătiți cu sânge?

— N-am nevoie de aurul vostru uman, a șuiertat Qadir.

— O, ce păcat! Și eu care credeam că ți-ar plăcea să-i cheltuești pe vin sau pe femei! Doar știi că negustorii nu-ți acceptă monedele comemorative, i-a răspuns ea, privind bănuțul cu două fațete dintre degete.

— Loulie!

— Mmm? a îngăimat fata, băgând moneda în buzunar.

— Mi-au ajuns la urechi niște discuții despre sultan.

Loulie și-a înăbușit un oftat și s-a întors spre punte, uitându-se cu atenție. În afară de marinari, a zărit și câteva grupuri răzlețe de oameni. A început să se plimbe printre ei, cu chipul lipsit de expresie, și să tragă cu urechea. Deși n-o interesa nici cât negru sub unghie soarta sultanului, nu-și putea permite să ignore zvonurile. Nu atât timp cât o infractoare ca ea încerca să fugă din calea oamenilor lui.

Dar, în afară de păreri vulgare exprimate de doi mateloți, de iubirea sinceră, dar aparent interzisă, pe care și-au declarat-o doi îndrăgostiți și de un joc straniu cu ghicitori, n-a auzit nimic despre sultan.

Renunțase la speranța de a mai afla ceva, când l-a văzut pe Rasul al-Jasheen stând de vorbă cu un bărbat îmbrăcat în

uniforma soldaților din garda sultanului. Loulie și-a întors brusc privirea și a încetinit pasul când s-a apropiat de ei.

— Consilierii sultanului sunt extrem de agitați, spunea soldatul.

— De ce nu-l trimite pe înaltul prinț să caute relicva? a întrebat Rasul, suflând cu putere aer pe nas.

Soldatul s-a uitat în direcția ei. Loulie l-a apucat de braț pe un marinar aflat în trecere și l-a întrebat pe un ton cât se putea de amabil dacă știa când aveau să acosteze. Marinarul i-a răspuns, dar fata nu-l asculta. Nu pe el, în orice caz.

— Chiar ar putea să existe o asemenea comoară? a întrebat Rasul.

— Se spune că răposata soție a sultanului ar fi pomenit de existența artefactului într-una dintre poveștile ei.

Loulie i-a mulțumit matelotului și și-a înclinat capul într-o parte, ca să audă răspunsul lui Rasul.

— Sărmanul de el! Chiar crede că poveștile lui lady Shafia conțin vreun sâmbure de adevăr?

Soldatul a ridicat din umeri.

— Au fost îndeajuns de convingătoare ca să pună capăt omorurilor, așa că, da, poate crede în veridicitatea lor.

S-a așternut o tăcere apăsătoare. Toți locuitorii deșertului cunoșteau soarta crudă de care avuseseră parte soțiile sultanului, la fel cum știau și de Shafia, ale cărei povești reușiseră să pună capăt omorurilor. Era o legendă, la fel ca poveștile pe care le depăna.

— Măria Sa crede că anumite detalii dintr-o poveste l-ar putea ajuta să obțină victoria asupra djinnilor.

— Asupra djinnilor? Dar sunt ca muștele; nu-i poți ucide pe toți.

Rasul a coborât glasul până când aproape nu s-a mai auzit. Când o adiere i-a adus la ureche frânturi de discuție, fata și-a dat seama că vorbeau deja despre altceva.

— Dar împărtășește-mi și mie miracolul pe care l-ai trăit! a spus soldatul. Am auzit că Negustoreasa de la Miezul Noptii ți-a adus chiar ea elixirul. E adevărat? Știi cumva cum a făcut rost de el?

— N-am nici cea mai vagă idee. Dar nu l-am mai numi miracol de i-am cunoaște tainele, a răspuns Rasul, râzând. Oricum, binecuvântați fie zeii pentru norocul meu! N-am crezut că negustoreasa îmi va accepta târgul.

— De ce le mulțumesc oamenii zeilor pentru lucruri pe care nu ei le-au făcut? a întrebat Qadir, oftându-i la ureche.

— Pentru că sunt niște proști care cred în destin, i-a răspuns Loulie, cu amărăciune în glas.

Dacă acești zei ar fi existat, n-ar fi stat cu mâinile în sân când toți cei dragi ei au pierit uciși.

A aruncat o privire peste umăr la profilul orașului care se înălța în depărtare. Acum erau îndeajuns de aproape ca să vadă cum oamenii de pe docuri făceau cu mâna. S-a întors și s-a îndreptat spre proră, pentru o priveliște mai bună. În urma ei, soldatul încă vorbea:

— Ce păcat că a dispărut! Mi-ar fi plăcut s-o văd și eu pe această negustoreasă legendară.

— Are limba ascuțită, fără doar și poate, i-a răspuns Rasul, oftând, dar e o adevărată nestemată. Dacă n-ar fi dispărut aseară, aș fi convins-o să ia masa cu mine în Madinne. Îți poți imagina cum ar fi s-o ții la braț pe Negustoreasa de la Miezul Noptii?

Loulie și-a amintit ce ușurată se simțise dimineată, când s-a lepădat de veșmintele de negustoreasă și și-a șters koholul de la ochi. Cât despre fostul negustor chior, dacă ar fi invitat-o la masă cu intenția de a se umfla în pene cu ea, i-ar fi ars un pumn fără să stea vreo clipă pe gânduri.

— Așadar, i-a șoptit Qadir la ureche, sultanul caută o relicvă magică. Crezi că am putea s-o găsim noi înainte de a-și trimite copiii pe urmele ei?

Loulie a zăbovit la prora, privind oraşul în tăcere. Şi-a întins braţele în aer, lăsând vântul să-i fluture mânecile încoace şi-ncolo. Qadir a avut înţelepciunea să tacă. Mai târziu aveau să vorbească despre relicve, aur şi magie. Dar, deocamdată, toate acestea i se şterseseră din minte. Lumea se contura sub forma unui singur adevăr, unul cât se poate de simplu.

Era acasă.

2. MAZEN

Când Mazen bin Malik a aflat de la cel mai credincios servitor al său că fratele lui mai mare avea să se întoarcă acasă la prima oră după apus, se aştepta, pe bună dreptate, să-l vadă acasă la prima oră după apus.

Omar nu se întorcea niciodată de la vânatoare dimineaţa şi se ştia că îi place să petreacă amiezile alături de banda sa de hoţi. De aceea, în clipa în care Omar a dat buzna în dormitorul lui Mazen, l-a găsit pe jumătate ieşit afară pe geam. Când a intrat Omar, lui Mazen i-a trecut prin minte gândul că nu fusese deloc înţelept să treacă cu vederea faptul că fratele lui s-ar fi putut întoarce mai devreme.

Încerca să-şi imagineze scena prin ochii lui Omar: el, mezinul sultanului, îmbrăcat ca un om de rând, se furişa afară, pe fereastra dormitorului, în plină zi. Ultima oară când fusese prins într-o situaţie similară era doar un băieţuş care se credea aventurier. Se îndoia că un pretext ca ăsta ar mai fi fost acum la fel de înduioşător, ţinând seama că venea de la un bărbat de 22 de ani.

Mazen şi-a dres glasul.

— Salaam*, Omar.

Omar a ridicat din sprâncene suficient de mult încât să-i apară riduri pe frunte.

— Salaam, Mazen.

* În arabă, „Pacea fie cu tine!” (n.t.).